

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοσιόν μετρούντες χρόνον
 εδρεύομεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένακόσα τέσσερα και δέκα,
 τούς έχθρους, Πατριδα, κτύπα και πελέκα.

Πέντε μηνός' Απρίλη,
 φιλιούντ' έχθροι και φίλοι.

Χίλια διακόσα πέντε και μ' ένενηντ' ακόμη,
 τὰ συμπάρ' απαγορεύουν κι' έφετος' Αστυνόμοι.

Αναστάσεως ψαλτήροι και μεγάλο πανηγύρι.

Φ.— Πάλι συμπάρα' στόν άέρα,
 πάλι κρότοι και πυρά...
 Αναστάσεως ήμέρα,
 Αναστάσεως χαρά.

Π.— Άδελφέ μου Φασουλή,
 έλα δώσε μου φιλή.
 Ήλθε πάλι Πασχαλιά
 και σημαίνουνε καμπάναις,
 μάτς και μούτς παντοῦ φιλιὰ
 κι' Αναστάσεως παιᾶνες.

Με τόν ένα και τόν άλλο
 τὸ Χριστὸς ανέστη ψάλλω.
 Μπαίνω μέσα σ' Έκκλησιαίς,
 μ' άσπραις βλέπω φορεσιαίς
 νέους διάκους και παπάδες,
 κι' άσπραις καίονται λαμπάδες.

Κόκκινα ταῦγά μου βάφω,
 και καθένας άδελφός
 μέσ' από τόν Άγιο Τάφο
 πέρνει τῆς ζωῆς τὸ φῶς,
 ποῦ ποτέ του δέν θά σβύση
 και σ' Ανατολή και Δύσι.

Φῶς ζωῆς δοξολογῶ,
 και μ' ελεύθερο και σκλάβο

τὴν λαμπάδα μου κι' ἐγὼ
 από τέτοιο φῶς ανάβω.

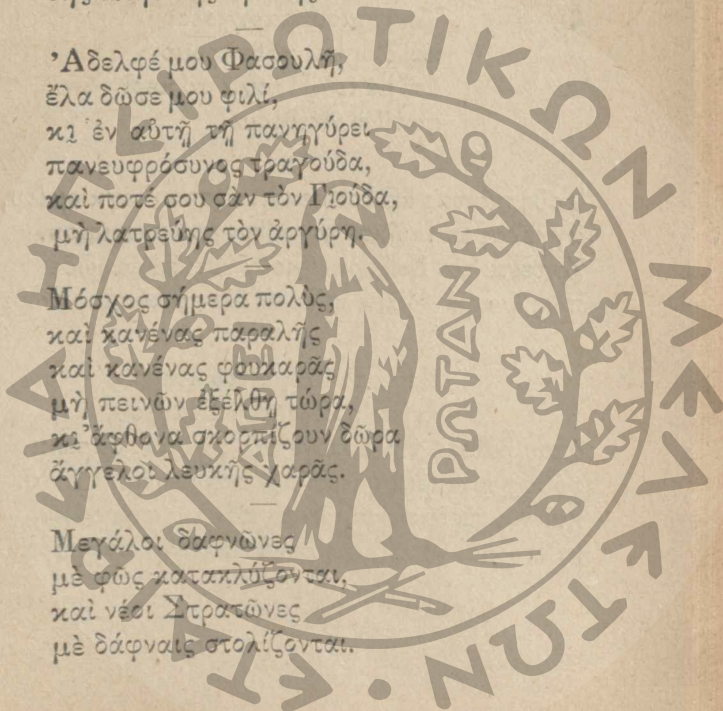
Άς τσουγκρίσωμε ταῦγά,
 ἀνθησις ζωῆς σφριγᾷ,
 πράσινος τῆς γῆς ὁ τάπης.

Σε ζωῆς ἀναβρασμόν
 δώσε μου τὸν ἀσπασμόν
 τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης.

Άδελφέ μου Φασουλή,
 έλα δώσε μου φιλή,
 κι' ἐν αὐτῇ τῇ πανηγύρει
 πανευφρόσυνας τραγούδα,
 και ποτέ σου σάν τὸν Γιούδα,
 μὴ λατρεύῃς τὸν ἀργύρη.

Μόσχος σήμερα πολὺς,
 και κανένας παραλῆς
 και κανένας φουκαρᾶς
 μὴ πεινῶν ἐξέλθῃ τώρα,
 κι' ἀφθονα σκορπίζουν δῶρα
 ἄγγελοι λευκῆς χαρᾶς.

Μεγάλοι δάφνωνες
 με φῶς καταπλύνονται,
 και νέσι Σπράτῶνες
 με δάφναις στολίζονται.

Εἶδοι διαλεκτὰ
βοοῦν παλληκάρια,
κι' ἀπλόνουν σφακτὰ
σὲ δάφνης κλωνάρια.

Παιδιὰ δαφνηφόρα
γιορτάσετε τώρα,
νικάτε βαρβάρους.

Λαμπρὴ ζηλεμένη,
κι' ὁ Ρήγας πηγαίνει
νὰ δῇ τοὺς κουμπάρους.

Περνᾷ Βασιληᾶς
καὶ θάρρος σαλπίζει,
κι' ἀνθοὺς Πασχαλιᾶς
τριγύρω σκορπίζει.

Χαρά, καθβαλάρη,
καὶ δῶσε καὶ πάρε...
ἐδίβα, κουμπάροι,
ἐδίβα, κουμπάρε.

Σὲ δάφναις τρυφάτε,
καὶ πιήτε καὶ φάτε,
μεγάλῃ γιορτῇ.

Κι' ἂν φεύγουν οἱ χρόνοι
τῆς δάφνης οἱ κλώνοι
δὲν εἶναι φθαρτοί.

Ἀνέστη Χριστὸς,
κι' ὁ κόσμος μεστὸς
μ' ἀνθῶν εὐωδιά.

Τιμὴ στεφανώτρα
ἄς φέρνῃ τὴν τσότρα
τριγύρω, παιδιά.

Β.

Φ. — Ἀνάστασις παρηγορεῖ
καὶ διώχνει κάθε τρόμο,
καὶ μὲ τοῦ Πάσχα τὸ κερί
φωτίζω νέο δρόμο.

Τοὺς πάντας ἀξιόσωμεν ἐπαίνου κι' ἐγκωμίου,
ἄγγελος ἀπεκύλισε τὸν λίθον τοῦ μνημείου.
Ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνό; οὐκ ἔστι πλέον ὧδε,
πῶς ζωντανέψαμε κι' ἐμεῖς ὅλος ὁ κόσμος τῶδε.

Μέγα τὸ θαῦμα τοῦ καιροῦ,
ἀνέστ' ἡ κόρη τοῦ Σταυροῦ,
ὅπου βαθεῖα τὴν ἔτρωγε τῆς σήψεως σαράκι,
φόβος συνέχει σήμερα τῶν σταυρωτῶν τὴν σπείραν,
καὶ νῦν ἐξέδυσαν αὐτὴν τὰ παλαιὰ τῆς ράκη
κι' ἐνέδυσαν περιλαμπρὸν βασιλικὴν πορφύραν.

Ἀνέστη κι' ἐλησμόνησε τὰ πρῶτα τῆς,
ἀνέστη μὲ τὸ πῦρ τῶν ἀστραπῶν τῆς,
ἔδωσε πρὸς μαστίγωσιν τὰ νῶτα τῆς
καὶ πρὸς κολαφισμοὺς τὸ προσωπὸν τῆς.

Ἐκόσμησαν αὐτῆς τὴν κεφαλὴν
μὲ στέφανον ἀκάνθινον ἀδόξως,
ἔδωκαν εἰς τὸ βρώμα τῆς χολῆν,
τὴν δίψαν τῆς ἐπότισέ τὴν ὄξος.

Ἐφθόνησαν παράνομοι τὸν νέον στολισμόν τῆς
κι' ἔβαλον κλῆρον ἄτιμον εἰς τὸν ἱματισμόν τῆς,
τὰ νέα τῆς ἱμάτια καὶ νῦν διαμερίζονται
κι' ἄγραπτα δικαιώματα λαὼν παραγινώσκονται.

Ἀκόμῃ δὲν ἐλούφαζε τῶν σταυρωτῶν ἡ σπείρα,
πλὴν λευκοφόρος ἄγγελος κατέρχεται δρομαῖος,
καὶ δίδει ξίφος καὶ σταυρὸν ὅσῃν στιβαράν τῆς χεῖρα
ἵνα συντρίβῃ σταυρωτὰς ὡς σκευὴ κεραμέως.

Βρὲ βλάμῃ βερέμῃ,
ποῦ λήρους λαλεῖς,
ἢ τράπεζα γέμει
κι' ὁ μόσχος πολὺς.

Κελάδησε, σπῖνε,
χρυσὴ Πασχαλιά,
καὶ τρῶγε καὶ πίνε
νὰ κἀνῆς κοιλιά.

Τί πλούτῃ μᾶς πνίγουν,
τί δάνεια νέα,
καὶ στόματ' ἀνοίγουν
πολλῶν κεχηναῖα.

Σὲ φαγνὰ κι' ἐδέσματα
τρυφήσετε, παρακαλῶ...
μηδεὶς θρηνεῖτω πταίσματα,
καὶ γὰρ ἐβγήκαν σὲ καλὸ.

Μηδεὶς θρηνεῖτω συμφοράν,
μηδὲ πενίαν ὀχληράν,
καὶ γὰρ ὁ μόσχος περισσὸς νὰ φῇ καὶ τὰ κοράκια μας,
καὶ γὰρ ὑπόσχεται πολλὰ
ὁ πλούτος, ποῦ κατρακυλᾷ
μέσ' ἀπὸ τὰ Ταμεῖα μας καὶ τὰ καλαμοδράκια μας.

Εἴ τις Πατρίδος πρόμαχος, καὶ μένε Περικλὲς το,
ἐκεῖνος πανηγύρεως λαμπρᾶς ἀπολαβέτω.
Μηδεὶς φοβεῖσθαι θάνατον, κι' ἄς βάλῃ μὲς ὅσῃν νοῦ του
πῶς οἱ πεσόντες πρόμαχοι μᾶς ἔσωσαν ἐκ τούτου.

Πατρίδα, παραπλούτισες καὶ χάριζε καὶ δίνε,
κι' ὅσα μὲ νίκαις πῆραμε παραπολλά μας εἶναι.

Λιμασμένοι Τζουλιάνοι στόμ' ἀνοίγουνε φρικτὸ
καὶ τὴν Ἡπειρο σουδλίζουν σὰν τῆς Πασχαλιᾶς σφακτό.

Ἐμεῖς ἐσυνειθέισαμε, βρὲ Περικλῆ κολλήγα,
νὰ ζοῦμε καὶ μὲ λίγα.
Φθάνει τὰ μέρη ποῦχαμε νὰ τὰ διατηρήσωμε
καὶ τὰλλ' ἄς τὰ χάρισωμε.

Κάνε μ' ὅλους μοιρασιά...
τί τὰ θέλεις τὰ νησιά;
τί τὴν Ἡπειρο ζητεῖς;
φθάνει ποῦσαι νικητῆς.

Σὰν πολλὰ δὲν εἶναι τάχα;
δὲς τὰ πιὰ καὶ χάρισέ τα
κι' ὅπως θέλεις μοίρασέ τα,
καὶ σὺ κράτησε μονάχα
ἓνα δάφνινο κλωνάρι,
ποῦ κανεῖς δὲν θὰ τὸ πάρῃ.

Ἀνάγκη σήμερα κι' ἐμεῖς
νὰ ποῦμε λίγ' ἀστεῖα,
ἐρρέτωσαν ἐπιδρομεῖς
καὶ ξένων ἀπληστία,
καὶ τῶρ' ἄς συμμαθέσωμεν οἱ πάντες συμποσίου
πνευματικῶς πλουσίου.

Ἀμὴν ἀμὴν
κι' εἰρήν' ἡμῖν.
Ἡμέραν ἐορτάσωμεν εἰρηνικῆς αἰθρίας
κι' ἀδελφικοῦ φιλήματος,
καὶ πάντες ἀπολαύσωμεν τοῦ πλούτου τῆς ἀνδρείας,
τοῦ πλούτου τοῦ φρονήματος.

Γ.

Π. — Πατρίδα, μὴν κοιμάσαι,
καὶ σὲ δικό σου χώμα
στήνουν σφαγεῖς λημέρι.

Αἱ δὲ Δυνάμεις πᾶσαι
τὴν νότα των ἀκόμα
δὲν στέλλουν ὅσῃν Δευτέρῃ.

Δὲν βρίσκουν ἓνα τέλος,
ὅμως ὁ Βενιζέλος
χρηστὰς ἐλπίδας δίδει.

Καὶ ὅσους Κορφοὺς πηγαίνει,
κι' ἄς δοῦμε τί θὰ γένη
μὲ τοῦτο τὸ ταξεῖδι.

Ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνω,
ὅσῃν Ἡπειρο πηγαίνω
μὲ μιὰ λαμπάδα τώρα.

Μεγάλα τὰ δαινά τῆς,
κι' ἀπάνω στὰ βουνά τῆς
γυρᾷ μαυροφόρα.

Γιατ' εἶσαι λυπημένη
καὶ μαυροφορεμένη
μὲς στῆς Λαμπρῆς τὰ μύρα;

Μὴν τὰ ρωτᾷς, φωνάζει,
καὶ πικραναστενάζει
γὰ τέτοια μαύρη μοῖρα.

Γὰ κούταξε, μοῦ λέει,
τί λύκοι πειναλέοι,
κούταξε κάθε μπόγγρα.

Δὲν βγάλω πιά λουλούδια
κι' ὅλα μου τὰ τραγοῦδια
γενήκαν μαυρολόγια.

Γιὰ' μὲ δὲν εἶναι Πασχαλιὰ,
τώρα δὲν ἔχω Βασιληᾶ
κι' ἐγὼ τὸν Κωνσταντῖνο.

Τώρα στενάζω καὶ πονῶ,
καὶ μὲς' στὴν Πασχαλιὰ θρηνῶ
μ' Ἐπιταφίου θρήνο.

Πέρσου κι' ἐγὼ φτερώθηκα μ' Ἐλευθεριᾶς μηνύματα
κι' ἄσπραις λαμπάδες ἀνάψα σὲ προπατόρων μνήματα,
ὅμως τὸ φῶς των τῶσθυσαν φαρμακωμένα χνῶτα
καὶ πάλι σίδερα σκλαδιᾶς μου βάζουν σὰν καὶ πρῶτα.

Ἐπειτ' ἀπὸ τὸν θρίαμβο γιγαντιαίας πάλης
κηδεύω τὴν Ἐλευθεριὰ
βαστώντας κίτρινα κεριά
Παρασκευῆς μεγάλῃς.

Γιὰ' μένα δὲν σημαίνουνε χαρμόσυναις καμπάναις,
κατάμαυρο τὸ φόρεμα, κατάμαυρ' ἡ καρδιά μου,
βλέπω νὰ πέρνουν τὰ βουνὰ χαροκαμμέναις μάνναις,
μὲ καὶν φονιάδες ἄτιμοι καὶ σφάζουν τὰ παιδιὰ μου.

Αἶμα καὶ πάλι πλημμυρεῖ
τὴν δοξασμένη γῆ μου,
καὶ σταυροφόροι στυγεροὶ
γελοῦν γιὰ τὴν σφαγὴ μου.

Γυρεύω βάλσαμο δεινῶν
κι' ὅλοι μου λένε διάβα,
ὅμως' στὸν Μπρέτ τῶν Ἀλβανῶν
δὲν θὰ μὲ σύρουν σκιάβα.

Κοκκίνισε τὸ χῶμα μου,
κι' ἂν ὅλοι μὲ κτυπᾶνε,
μὰ μοναχὰ τὸ πτώμα μου
μπροστὰ' στὸν Μπρέτ θὰ πᾶνε.

Κι' ἂν πικροκλαίω σήμερα τὴν τύχη μου τὴν δόλια,
μὰ θὰ κτυπήσω τοὺς σφαγεῖς... ἔχω γιὰ τούτους βόλια,
κι' ἀκόμη μὲς' στὰ σπλάχνα μου φυτρώνουν παλληκάρια,
ποῦναι Πατρίδος πρόμαχοι καὶ λεδεντιᾶς καμάρια.

Ὅχι, ποτὲ δὲν θὰ γενῶ τῶν Λιάπηδων λημέρι,
καὶ λὲν οἱ κοῦκοι' στὰ βουνὰ κι' ἡ πέρδικες στὰ πλάγια
πῶς ἂν ἐλθοῦν κι' Ἀλπινιστὰ καὶ φίλοι Βερσαλιῆροι,
τὰ φιλικὰ των πισινὰ θὰ τὰ γεμίσω σκάγια.

Φ. — Τουφεκίων καὶ πάλι κρότος τοὺς γενναίους ἐξεγεί-

κι' ὁ Μεγάλος Μπέτμαν Χόλδεγκ, ποῦ βεβαίως καὶ ^{σε} ^{ξερε}
ἄφησε' στὸ Βερολίνο τὴν γυναῖκα του κλινήρη
καὶ' στὴν Κέρκυρ' ἀριθάρει νὰ τὰ' πῃ μὲ τὸν Λευτέρη.

Ἀναστάσεως ἡμέρα κι' ἄσπασθῶμεν ἀδελφούς,
ποῦ τοὺς καίνε, ποῦ τοὺς σφάζουν, ποῦ τοὺς ἔχουν γιὰ κρε-
μὰ κι' ὁ Πρέσβυς Βακεγχαίμ πᾶει τώρα' στοὺς Κορφοῦς, ^{μάλα,}
κι' ὅπως λὲν περὶ τῶν νήσων ἔχει σχέδια μεγάλα.

Τὴν Ἀνάστασι γιορτάζω
καὶ' στὴν Κέρκυρα κυττάζω
μάζωξι τρανῶν μεγάλη,
ποῦναι μέγα γεγονός,
καὶ γανόνει καθενὸς
καὶ τὸ κλουδίο μου κεφάλι.

Πόσα θὰ συζητηθοῦν
καὶ βεβαίως θὰ λυθοῦν
ὅσα δύσκολα καὶ μὴ
παραμένουν ἐκρεμῇ.

Κατακαυμένη Κορυτσᾶ, τί πόνος σὲ σπαράζει...
μὰ νέας Ἀναστάσεως αὐγὴ γλυκοχαράζει.

Ἐμπρός... τὸ βλέμμα μας τὸξὺ
γοργὸν ἄς περιφέρεται,
ταῖς Μυροφόροις γυναῖξι
ἄς εἰπώμεν τὸ χαίρετε.

Ψάλλωμεν ἀναστάσιμα,
προβιβασμούς, παράσημα,
καὶ σήματα τιμῆς
ἄς πάρουν κι' ὅσοι παῖδες
ὕπηρξαν κουραμπιέδες
τῆς πρώτης τῆς γραμμῆς.

Χορτάτοι πατριῶται,
μικρὰν μερίδα δότε
πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
καὶ σ' ὅσους περιλύτως
ἐπισκοποῦν τὸ λίπος
πολλῶν Φιλελευθέρων.

Δηῶλους πανδαίσια, οἱ ὅλους ἀμοιβή...
Πάσχα, Λαμπρῆς ἡμέρα, μπᾶμι μπούμι, εὐὸν εὐοί.